

Els estranys

-Saps que m'havia començat a fer il·lusions?

-Ja sé que tens gana Elise, però costa molt trobar menjar decent, no li donis més feina a la mare de la que ja té.

Jo creia que avui hi hauria sort i que la mare trobaria alguna cosa més que patates per dinar.

Feia dies que només menjàvem patates bullides i arròs, i, com que havien dit que avui arribarien camions plens de menjar de tota mena... Però, avui no era el dia. Seguïem igual, dins la cabana de fusta mig atrotinada, amuntegats els uns sobre els altres. Els meus germans petits, alguns de només cinc anys d'edat, ploraven i reclamaven contínuament l'atenció de la mare qui, sola i sense el pare, no es podia fer càrrec de tots nosaltres; així és que la germana gran i jo ens ocupàvem de la cabana mentre ella era fora.

Jo sovint m'escapava, sense l'autorització de la mare i recorria els carrers destrossats i buits del poble. Un dia, mentre caminava entre les runes d'uns edificis, em vaig creuar amb un nen de cabells negres, que vestia amb roba força esparracada i que anava acompanyat d'altres nens i nenes que jugaven entre ells.

-Qui ets? Com és que estàs sola? - Em va preguntar encuriolit.

-Em dic Elise i estic passejant, tenia ganes de sortir de casa.- Li vaig dir desconfiada, però alhora contenta d'haver trobat algú enmig d'aquella destrucció.

-Passejant? No saps que és molt perillós anar sola?

-I vosaltres què? També sou molt petits per rondar sols per aquí.

-Ja, però som més i portem armes per si apareixen *els estranys*.- Tothom parlava dels estranys, deien que havien estat els responsables de la destrucció del poble i que volien conquerir la terra i esclavitzar-nos a tots. Jo encara no m'ho creia. Però si era cert que existien, els bastons esmolats que portaven aquells nens serien inútils davant les armes dels éssers estranys.

Al cap d'un temps aquell nen i jo ens vam fer amics.

-Creus que és veritat que existeixen aquells éssers?- Li vaig preguntar.

-És clar, sinó qui creus que ho ha destrossat tot?- No li vaig contestar.

-I com deuen ser?

-No els he vist, però alguns diuen que són monstruosos.

Aquella nit em vaig despertar sobresaltada, no només era la gana la que no em deixava dormir; les paraules del meu amic em tenien inquieta. Vaig sortir fora a prendre l'aire. Tot era fosc, no hi havia lluna; així que vaig decidir de tornar a la cabana, però de cop i volta, em vaig quedar immobilitzada. No m'havia adonat de la presència d'una mirada. La por em va congelar les cames, i lentament vaig mirar cap a la dreta. Uns grans ulls verds m'observaven... En aquell mateix instant vaig saber que tot s'havia acabat.

Clàudia Pérez Sagristà

2n Bat. B